

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Europaudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 11. juni 2020
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Nathalie Bidstrup Nielsen
Sagsnr.: 2020-0032/06-0119
Dok.: 1515602

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 235 (Alm. del), som Folketingets Europaudvalg har stillet til justitsministeren den 4. juni 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra efter ønske fra Eva Kjer Hansen (V).

Nick Hækkerup

/

Mie Vinkel Sørensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 235 (Alm. del) fra Folketingets Europaudvalg:

”I forlængelse af EEU alm. del - spm. 234, bedes ministrene desuden redegøre for, hvordan dette stemmer overens med det svar, som Datatilsynet gav den 6. februar 2020 (jf. REU alm. del - svar på spørgsmål 716) om, at man i henhold til databeskyttelsesforordningen skal foretage en konkret afvejning mellem hensynet til persondatabeskyttelse og andre grundlæggende rettigheder, og at kravet om persondatabeskyttelse i den forbindelse må vige, hvis der er andre mere tungtvejende hensyn såsom hensynet til at sikre liv og helbred (jf. artikel 2 i EU’s Charter om Grundlæggende Rettigheder).”

Svar:

1. Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Datatilsynet. Udtalelsen er gengivet under punkt 2 nedenfor.

Det bemærkes, at den konkrete sag om de hepatitis C smittede personer, der omtales i EEU spørgsmål nr. 234 (Alm. del), handler om viderebehandling af personoplysninger fra et forskningsprojekt. Som det bl.a. fremgår af Datatilsynets udtalelse, har vi i Danmark fastsat nationale særregler i databeskyttelseslovens § 10 om behandling personoplysninger (bl.a. helbredsoplysninger) ved udførelse af forskning. Reglerne forudsætter, at sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke senere må behandles til andre formål end i forskningsøjemed. Bestemmelsens § 10, stk. 5, giver dog mulighed for at fastsætte regler om, at sådanne oplysninger kan behandles til andre formål end forskning, i de tilfælde hvor hensynet til beskyttelse af personoplysninger må vige over for hensynet til den registreredes vitale interesser.

Sundheds- og Ældreministeriet har i den forbindelse oplyst, at sundhedsministeren har udstedt en bekendtgørelse efter databeskyttelseslovens § 10, stk. 5, der bl.a. har til formål at sikre, at der kan tages kontakt til de ca. 3.000 hepatitis C smittede personer og tilbyde dem behandling for sygdommen.

Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 234 (alm. del) fra Folketingets Europaudvalg, som indeholder en nærmere beskrivelse af databeskyttelseslovens § 10 og den omtalte bekendtgørelse, som sundhedsministeren har udstedt i medfør af databeskyttelseslovens § 10, stk. 5.

2. Datatilsynet har til brug for besvarelsen oplyst følgende:

”Datatilsynet skal indledningsvis bemærke, at tilsynets bidrag af 6. februar 2020 til besvarelse af spørgsmål 716 (REU alm. del) fra Folketingets Retsudvalg tog udgangspunkt i et spørgsmål vedrørende behandlingssikkerhed efter databeskyttelsesforordningens artikel 32.

Det er Datatilsynets opfattelse, at der med det tidligere spørgsmål 716 var tale om fortolkning og anvendelse af en bestemmelse i den generelle forordning nr. 2016/679 om beskyttelse af personoplysninger (databeskyttelsesforordningen), mens der i nærværende spørgsmål henvises til en situation, hvor der er fastsat et nationalt regelsæt inden for forordningens rammer.

Bestemmelsen om behandlingssikkerhed i databeskyttelsesforordningens artikel 32 indebærer, at den dataansvarlige og eventuelle databehandlere skal foretage en konkret vurdering af, hvilke tekniske og organisatoriske foranstaltninger der i en konkret situation er passende for at sikre fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder.

Det fremgik bl.a. af Datatilsynets besvarelse, at:

”I lighed med al anden EU-lovgivning skal databeskyttelsesforordningen læses i lyset af bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det fremgår således af præambelbetragtning nr. 4 til databeskyttelsesforordningen, at retten til beskyttelse af personoplysninger ikke er en absolut ret; den skal ses i sammenhæng med sin funktion i samfundet og afvejes i forhold til andre grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Det gælder således bl.a. chartrets artikel 2 om ethvert menneskes ret til livet. Datatilsynets opfattelse af, at krav til databeskyttelse efter en konkret vurdering i særlige tilfælde må vige for andre mere tungtvejende hensyn, herunder eksempelvis hensynet til at sikre liv og helbred, er således et udtryk for, at tilsynet fortolker databeskyttelsesforordningens artikel 32 i lyset af de grundlæggende rettigheder, der er sikret i chartret.”

Som det fremgår, er det Datatilsynets opfattelse, at krav til databeskyttelse, der følger af forordningen, efter en konkret vurdering i særlige tilfælde må vige for andre mere tungtvejende hensyn, herunder eksempelvis hensynet til at sikre liv og helbred.

Datatilsynet skal imidlertid bemærke, at bestemmelsen i databeskyttelseslovens § 10 er en national særregel, der er fastsat inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen, og at lovgiver i forbindelse med bestemmelsens tilblivelse har haft mulighed for at foretage den fornødne afvejning af på den ene side hensynet til at sikre helbred og liv og på den anden side hensynet til beskyttelse af personoplysninger.

Denne afvejning, som er afspejlet i bemærkningerne til § 10 i forslaget til databeskyttelsesloven, har ført til fastsættelsen af bemyndigelsesbestemmelsen i databeskyttelseslovens § 10, stk. 5.

Datatilsynet bemærker endelig, at der efter tilsynets opfattelse i helt ekstraordinære situationer kan opstå tilfælde, hvor der f.eks. på grund af den forventede tidsramme for udstedelse af en bekendtgørelse i medfør af § 10, stk. 5, vil kunne være behov for at videregive personoplysninger ud fra nødretslignende betragtninger.”